

та, и отъ много други цвѣгъя, съ кои сѣ твърдѣ обѣяни тукашни-тѣ ливади, свърза іѣ и іѣ затыкна на странѣ си да му мириши.

Повъртъ ся еще нѣколко врѣме, попогледва дано доди дѣдо Цвѣтко да ся простѣтъ и да го попыта : кой пакъ да улови за къмъ Търново. Нѣ пѣдаря не ся видѣъ ; той бѣше отишелъ чакъ на долнія край на ливадыето, дѣ ся бѣхъ показали воловари-тѣ, а да го чака, трѣбаше да замръкне ; защото стареца вървѣше полѣка, а и, кой знае, дали щѣше да доди. Той ся пригответи да тръгнѣ.

„Е, Вранчо ! казѣваше той пакъ на коня си, ако не си ся напасалъ, нераздѣльный ми другарѣ, ще мя простишь : трѣба да ся върви.“ А коня си изправи главѣ-тѣ, погледна го и зе да хъхърижи, кѣто че искаше да му каже : „какво-то желаешъ ты, това желяѣ и азъ.“ Кѣто говорѣаше това, той го обѣдла, обюзда, тури дисаги-тѣ, ямурлука, кубури-тѣ, стегна сичко, опаса ся и обрѣжи, поведе го да излѣзѣтъ на бърдо-то, и тогава да му ся качи. Излѣзохъ на равното бърдо, пѣтника възсѣдна Вранча и улови пѣтя къмъ Козаревицѣ, кой води се пакъ на Търново, нѣ малко забикаля.

Отъ двѣ-тѣ страни на пѣтя бѣхъ нивія засѣяни, жито-то бѣше вретѣясало, рѣжи-тѣ и нчумици-тѣ бѣхъ скласили и стигахъ до зингѣи-тѣ. Сички-тѣ дървеса бѣхъ ся облистѣли, кусори-тѣ изъ ниви-тѣ бѣхъ заглѣхнали ; круши-тѣ, кои твърдѣ много ся намѣрѣѣтъ изъ тѣзи ниви, бѣхъ завързали — вредъ зелено, вредъ весело ; цвѣтни-тѣ былки благоухахъ, вѣтъра имъ разносяше миризливый прашецъ и го доносяше до ноздри-тѣ на пѣтника. Колко-то по-вече приближаваше вечера, толкова по-вече ся усиливаше вечерника, кой клатѣше и вълнуваше зеленѣ-тѣ кадифѣйни ниви като морѣ. —

Майски-тѣ желти базуници, кои захващѣтъ да лѣтѣтъ кога ся захлади, бѣхъ ся вече разлѣтѣли, и бръначахъ съ